

מספורי המגיד

"בומרנג"

המעגל השלישי – בעין הסערה

דרמה מדהימה עם מסר חד מאד!

פרק נ"ו (פרק ק"ח) "מעז יצא מתוק"

מכאן והילך המסלול האחרון של הסיפור.

קורות דוד סטוויצקי במיניאפוליס:

באופן פתאומי בלי כל הסבר מסולק החזן דודי סטוויצקי ממשרתו המבטיחה בקהילת 'נר תמיד' בלוס אנג'לס לאחר עשר שנות כהונה מוצלחות ביותר, פסח שולביץ גדול מעריציו של דודי מסלק אותו שבועיים לפני ראש השנה ובכך הוא לא מאפשר לו לחפש משרה נאותה. צילה מדברת עם חברה שבעלה הוא מעין שדכן של חזנים, הוא מכיר את כל השווקים בעולם ויודע איפה ניתן למצוא משרה עד הרגע האחרון ממש.

האברך בלומנטל אכן אוצר של ממש, הוא הצליח לעלות על מקום בשכונת פלטבוש בו החזן לקה בהתקף לב פתאומי ואין להם כעת חזן, בלומנטל פונה לגבאי ומציע לו את דודי, הגבאי מבטיח בירור קצר אבל כשמגיע רגע האמת מתברר שהוא לא מעוניין בו כלל, הוא מגמגם לבלומנטל כי יש לדודי קופה של שרצים יש שמועות שהתעסק בנושאים פליליים ביותר שאין לו כרגע מושג מה הם, אבל אין מן הראוי להעסיק אדם שיש לו קופה של שרצים בתפקיד חשוב בו הוא צריך להיות שליח הקהל להביא את התפילות לפני הבורא יתברך, ואיך ייגש אחד שאינו נקי כפיים ובר לבב לשמש בתפקיד כה אחראי?

בלומנטל אינו מוכן להעביר את שמועה הרעה אל דודי כדי שלא לשבור את לבו וגם כי אינו מוכן לקבל את לזות השפתיים על אדם מיוחד כמו

מספורי המגיד

דודי, הוא בטוח שזו עלילה שפילה, אבל את הנעשה אין להשיב, גם אם תמצא משרה אי שם, לא יקפוץ עליו איש.

ברגע האחרון נודע לו על קהילה נידחה אי שם בקצה אמריקה במדינת מינסוטה בעיר מיניאפוליס ישנה שם קהילה חרדית קטנה בת 150 חרדים שהחזן שלהם התפטר בגין סכסוך ממוני עם הגבאי ולגבאי אין מושג איך יקבל חזן בשעת האפס. בלומנטל מציע לו את דודי והגבאי שלמה מור מוכן לקחת בלי להניד עפעף אבל עם התנאים שלו, הוא לא מוכן לשלם מעבר ל-5000 דולר, הוא גם אינו נותן כרטיס הלוך ושוב רק ממש ביום האחרון לפני ראש השנה.

דודי בלית ברירה מקבל את ההצעה ונוסע למקום, אלא שברגע האחרון המטוס עובר כל מיני תקלות ומאחר את הגעתו בכמה שעות, המטוס נוחת מאוחר מעט יותר משעה לפני החג, לדודי אין שום סיכוי להגיע למקום, הוא מוצא ברגע האחרון בית יהודי שמוכן לארח אותו לשני ימי החג, היהודי ששמו סמואל ברוד מנהל בית כנסת חורבתי בו יש לו כעשרה זקנים חצי עוברי בטל ואיתם הוא מנסה לעשות מניין לבסוף מתברר שאין לו מניין שלם רק עם צירוף יהודי מתבולל, מחוסר ברירה מצרפים אותו למניין אבל המניין אינו מניין ודודי מתפלל אמנם לפני העמוד אבל כיחיד הוא לא אומר קדיש ולא עושה חזרת הש"ץ רק ב"כאילו" אין קריאת התורה רק מתוך מחזור כשהוא משמש כחזן וכל הקרואים גם יחד.

ביום הראשון המצב שלו על הפנים, הוא שבור ורצוץ מהנפילה שלו עד שאין לו כל רצון להתפלל לפני העמוד, גם כשמנסה קולו בוגד בו והוא לא נשמע [כתפילת חנה]

אך לאחר הרבה מחשבה והבנה שאין נפק"מ כמה מתפללים יש, ממליכים את הבורא עלינו אפילו אם נמצאים ביער לבד הוא משנה את התפיסה ומשם הוא עולה מעלה, השומעים מתרגשים מאד, שמועה דולפת החוצה, כי יש בבית הכנסת "וונדר מאן" (איש פלא) או מלאך

מספורי המגיד

שמתפלל לפני הציבור, עשרות אנשים נשים ונערים מגיעים לשמוע את היהודי המופלא, ומתגלה כי מעז יוצא מתוק, דודי בונה את עצמו מחדש מתוך החורבות.

דודי החליט שצריך לעשות את הכל כדי שהגרעין שניטע במקום יהיה לו קיום, מחשבה עלתה במוחו לנצל את הימים שבין ראש השנה ליום כיפור, עדיין הוא לא צריך להיות ב"סיינט לואיס פארק" עד ליום כיפור, הוא ימתין כאן עד ליום כיפור, הוא מוכן להתארח אצל סמואל בתשלום, הוא יעשה לאלו שרוצים להתקרב סימפוזיון בו יבהיר את היופי שביהדות.

לאחר שהעניין סודר עם סמואל, הציע לכל הנוכחים את הרעיון לעשות סימפוזיון על כל הנושאים של היהדות, הוא שולט היטב באנגלית ויכול להשיב להם עד כמה שידו מגעת, כל שאלה תטופל בעזה"ל ואם הדבר יתאפשר, הוא יגיע מפעם לפעם לניאפוליס, אולי אפילו ליום כיפור בשנה הבאה, הוא צריך לבדוק את זה עם נוות ביתו.

כך יהיה להם קשר רציף איתו ומעתה יהיו לחיים שלהם משמעות עמוקה ונכונה.

הדברים עשו רושם עצום על כל הנאספים, הם הרגישו שיש להם מעתה כתובת לנושאי יהדות, אמנם עד עתה לא חשו בצורך להכיר את היהדות שהייתה זרה להם, אבל עתה לאחר שראו את היופי של התפילות שחרטו אצלם חריטה עמוקה כי יש חיים אחרים בעלי משמעות עמוקה יותר, התחילו לקלוט מה איבדו עד עתה מתוך סכלות ועיוורות.

סמואל ברוד היה מרוצה מאד מעצם הרעיון, אמנם רצה שעוד השנה יעבור דודי לפני התיבה, אבל הוא עצמו הבין שיש לדודי בעיה הלכתית כבידה עם הסכם השכירות שעשה עם בית הכנסת בית ישראל, מלבד הכסף הרב שעומד להפסיד אם לא יכהן כחזן.

כבר למחרת יושב דודי בבית הכנסת באחד החדרים הצדדיים עם חמישה עשר גברים ובני נוער שהיו מאד רציניים לדעת קצת על היהדות, הרברט בירנבוים המתבולל אף הוא נמנה ביניהם. לפני כן דיבר עם אנה וביקש את רשותה.

הפעם קצת עיקמה את אפה, היא החלה לחשוש שהרברט תופס את זה מדי ברצינות, אולי יהיה דתי מאד וזה כבר יתנגש עם דתה כשנתנה לו את רשותה לבקר בבית הכנסת לא לזה התכוונה, היא רק רצתה שיחווה חוויה דתית, אבל לא שישאב אליה. אבל הרברט התחנן בפניה שהוא רוצה להכיר יותר את הדת שאבי סבו שמר, בלי מחויבות.

"את בעצמך אמרת לי שלא אכפת לך שאלך לשמוע יומיים את החזן, אמרת לי שלא טוב שאני בור ואאוט סיידר שלא יודע כלום מדתו הקודמת, אז כעת יש לי אפשרות תגבור לא אקח זאת בשני ידיים?

מספורי המגיד

החזן מעביר לנו כמה לסנס (שיעורים) בג'זאיש רליגיוז (בדת היהודית) אני מבטיח לך לא ללכת קיצונית רק לשמוע מסרים, אני לא הולך להתחרד רק להכיר במקצת את הדת היהודית, על מה נאבקו אבותיי כל כך? מה סמלה היהדות למאמינים שלה עד שמוכנים היו למסור את נפשם ולהישרף באוטו דה פה בספרד, להישחט במסעי הצלב בגרמניה שגרמו להרג של מיליונים מסעי ת"ח ות"ט כשהקוזקים ימ"ש טבחו מעל חצי מיליון איש בשנתיים בלבד, אנשים פשוטים ביותר בחרו למות ולא להתנצר, מה המיוחד בדת הזו שמאמיניה מוכנים למות עליה?

"טוב אם אתה רק הולך לעשות הכרות זה בסדר גמור, אבל לא מעבר לזה."

"ממה את חוששת?" מופתע הרברט מהטון השונה של אנה שלפתע היא מגלה סגירות.

האם נראה לך שלפתע אהיה צדיק וקדוש כמו דודי הקנטור החמוד?

"אני לא טיפשה, יש לי מידע מוקדם מבת דודתי הנריטה ברנדס, היא הייתה נשואה לג'ון שהיה במוצאו יהודי, הם חיו 5 שנים בצורה מופלאה, עד שלפתע ג'ון גילה את היהדות, הוא נכנס לזה רצינית וקלט שאין מקום לחיים בין בני שתי דתות, זה כמו אש ומים.

הייתה לו אפשרויות לגייר אותה ולהתאחד תחת הדת היהודית, או להיפך להתנצר, כיון שלא אהב את הנצרות בשום פנים ואופן, בחר בגיור עבודה. אבל הנריטה התנגדה לזה בכל תוקף, בלית ברירה הם נפרדו וכך שלושת ילדיהם נקרעו מהבית המסודר, היא הפכה בבת אחת לחד הורית, סטיגמה קשה בחברה.

מהלך כזה אני רוצה למנוע בכל מחיר, אתה רוצה ללכת ללמוד בסדר, אבל הבית קתולי לכל דבר, כפי שהתחלנו אותו" סיימה אנה את דבריה בתקיפות.

הרברט הסכים שלא מפרקים בית, מה שהיה נותר על מכוננו, הוא רק רוצה להכיר קצת מקרוב את הדת היהודית בלי לשנות את הסטטוס.

גם יתר השומעים לא חשבו לרגע לעשות שינויים בחייהם, הם רק רצו לקבל גיוון קל בחיים המשעממים שלהם, ידע ואינטליגנציה מה זו יהדות לא יזיק להם בכלל.

דודי לא היה מאוכזב מהגישה הקרירה, מראש הבין שהוא לא הולך לעשות שינויים רדיקליים, תנועת התשובה לא הולכת לעשות פה רווחים קלים, הרבה מים יזרמו אל הנחלים עד שיתחיל השינוי הראשון, אבל "גם הדוך לרומא מתחילה מצעד אחד מכל מקום בעולם" אמר בשעתו הפילוסוף אפלטון.

עתה עליו לעשות השתדלות להנחת "אבן הפינה" למבנה שישגשג בעתיד אם ישקיע בו בהתמדה, חלום מתוק עבר בראשו, להגיע למקום מדי שנה לכמה שבועות למסירת שיעורים שלא על מנת לקבל שכר, הוא יעשה חיילים למקום והיה זה שכרו הגדול.

כדי שיתחיל ברגל ימין החליט שעליו לתת רק שני שיעורים לפני יום כיפור ושיעור אחד נוסף אחרי כן, לפני שהוא חוזר לארץ ישראל. זה לא מדי כבד, כך יתן להם רקע

מספורי המגיד

למחשבות חדשות בדבר היהדות, הייתה לו תקווה זהירה וזעירה שזה יעשה חריש התחלתי לקראת הזריעה הגדולה שתהיה בעתיד.

במוצאי החג יצר דודי קשר עם שלמה מור הגבאי של בית כנסת בית ישראל, הוא התנצל בפניו על ההיעדרות שלא הייתה באשמתי, המטוס התעכב מעל ומעבר למצופה, לא הייתה כל אפשרות להגיע למקום בלי לחלל את החג, הפלפון לא יכול היה לקלוט שום שיחה, כל הניסיונות ליצור קשר אליו לפני החג עלו בתוהו, בינתיים השמש נטתה לשקוע, הוא כבר גמר אומר לרדת מהרכב, אפילו אם יגיע למקום של גויים ובלבד שלא יחלל את החג, נס גדול אירע לו שהגיע לבית יהודי בו יכול היה להתארח לכל ימי החג.

הוא לא סיפר לו שהתפלל לפני העמוד בבית כנסת בו היו בקושי עשרה מתפללים שלא ידעו בחייהם דבר, הוא לא רצה לעשות את תפילתו כל כך זולה שמוכן הוא לגשת לכל עמוד, עדיף שיחשוב שהתפלל ביחידות מחוסר ברירה.

שלמה מור שמח מאד שיש לו כעת את החזן, אמנם היה לו בעל תפילה שהשיג ברגע האחרון, אבל הלה ממש לא הצדיק את עצמו, אפילו הוא המבין הקטן הרגיש שהתפילה שלו הייתה יבישה מאד, אי אפשר היה להשוות את זה לתפילה של החזן הקודם ר' אליעזר, הלה ידע את מלאכתו היטב ושלמה והקהל היו מאד מרוצים, אלמלי תאוות הכסף שלו היה נותר במקום עוד הרבה שנים.

אבל ממלא המקום שלקח מתוך הלחץ של הרגע האחרון ניגש לעמוד כשהוא כבר רוצה לראות את התפילה מאחוריו. הוא הריץ את התפילה מהר מאד, בשל 'אימתא דציבורא' וגם בשל התקררות שקיבל ברגע האחרון, עד שדומה היה כי כל אחד ממתפללי בית הכנסת היה עושה את התפילה טוב יותר. שלמה הצטער שנתן לו 600 דולרים על שני הימים, די היה לשלם לו 100 דולר וגם זה מעל ומעבר.

אבל מאיפה יהיה לו כעת לשלם לדודי? ההוצאה ההיא לא הייתה בחשבון, היו לו בדיוק 5000 דולר בקופה הציבורית אפילו לא סנט אחד מיותר, אם יתן לדודי כפי שהתחייב לו יצא בעל חוב גדול.

ראשו המסחרי המשיך לעבוד. ברור שהוא לא יתן לדודי את מה שהתחייב עבור שלושה ימי תפילה, כי בפועל הוא לא יתפלל לפנייהם רק יום אחד, שלמה אינו מחשיב את יום כיפור יותר מיום תפילה אחד, זה נכון שיש ביום כיפור חמש תפילות שמצריכות חזן טוב לעומת שני ימי ראש השנה שהם שש תפילות (מנחה לא צריכים לחזן) אז זה חצי חצי.

אבל שלמה מור גורס שהולכים לפי ימי עבודה, מתוך שלושה ימים הוא היה רק יום אחד, הוי אומר שאינו צריך לשלם לו רק שליש. גם על הטיסות אינו צריך לשלם יותר מצד אחד כי בא רק לשליש זמן, הוא נתן שתי טיסות בשביל כל החבילה, אם היה יודע שיבוא רק ליום אחד לא היה מממן טיסה, אז גם כרטיס צד אחד זה הרבה כסף.

מספורי המגיד

על אף שאם היה צריך לשכור חזן מארץ ישראל אפילו בשביל יום כיפור לבד היה עליו לתת כרטיס הלוך ושוב, אבל לשלמה יש חשבון אחר, ליום כיפור היה לוקח יהודי מהאזור גם אם לא יהיה חזן מי יודע מה. הוא לא חושב שעליו לשלם לשני אנשים, אם דודי היה מגיע בזמן, היה חוסך את כל הכסף שנתן לשני, על כן הוא מקזז את כל הכסף הנ"ל מדודי.

הוא גם לא אוהב חשבון של שבר עשרוני (בזמנו היה חלש מאד בחשבון בקושי ידע מה זה שבר עד שהכיר את השווער שלו שיחי') לפיכך הוא מחלק את חמשת האלפים בצורה אחרת, כאילו זה סכום שמתחלק בשווה, הלכך יש לשער את המשכורת של דודי ב-4500 דולר שזה מתחלק בצורה יפה, אם כך הוא ישלם לדודי רק אלף חמש מאות דולר ודודי יצטרך משם לממן צד אחד של טיסה.

כלומר עליו לרכוש חצי כרטיס באותם דולרים.

לפי חשבון זה דודי יקבל אלף דולר וגם על זה עליו לומר תודה.

את כל מחשבותיו לא גילה לדודי כדי שלא תהיה לו תואנה לא להגיע לבית הכנסת, הוא יעשה לו קבלת פנים מעולה (א'ברייטן שלום עליכם) החזן יזמר כפי יכולתו, הוא היה חזן במשך שנים בבית כנסת 'נר תמיד' שם קיבל הרבה מאד כסף, אז הוא יודע את העבודה, כשייפרד ממנו יתן לו צ'ק מאוחר מאד על אלף דולר, אם אפשר מאוחר למה לא?

מה תאמר... דודי לא יבוא יותר לבית הכנסת להתפלל עם כאלו קונצים, זו לא טענה, כי גם אם יתן לו את כל הכסף כפי שדובר, זו תהיה הופעה חד פעמית, חזן מפונק כזה לא מגיע על פחות מעשרת אלפים או חמש עשרה אלף דולר, אם לא יותר, אז אם כך, למה לשלם 5000 אם אפשר לצאת ידי חובה ב-1000? זה אומר שהוא דייקן מאד בחשבון וד"ל.

דודי הגיע ל"סיינט לואיס פארק" בערב של יום כיפור, הגבאי שלמה מור אפילו לא שלח לו רכב, כדי לחסוך בהוצאות הרבות, לא נותרה לדודי הברירה אלא לשלם מכיסו המדולדל, הוא כבר הבין ששלמה לא משלם מו(ה)ר "עכברא דשכיב אדינר" נאמר עליו.

(החידוש שנתחדש לו עתה שזה גם בכספים של קהל) דודי לא חשב מה יהיה החשבון הסופי, עם איזה סכום הוא יצא, כי הוא כבר היה מעל לזה.

הימים האחרונים כל כך רוממו אותו עד ששכח לגמרי שלא נסע סתם בשביל בילוי אלא כדי לכסות ולו במעט את החוב הכספי הגדול שרובץ עליהם מדי שנה בשנה, ברגעים אלו חש התרוממות הרוח, מעולם לא חש כזו הרגשה.

השיעורים שנתן לאותם מתעניינים שבאו לטעום מעט יהדות וגילו את האור הגדול שלה, השאלות ששאלו מתוך בורות הביאה אותו לפרק להם מושגים מוטעים שחיו בהם עד עתה ולתת להם הבנה אחרת, נתנו לו קורת רוח שאי אפשר לתאר.

מספורי המגיד

הם ממש לא ידעו כי יש מציאות כזו שיש בורא לעולם שהוא מסבב כל הסיבות, מעולם לא ידעו כי "מבשרי אחזה א-לוקה" הם חיו בכזו אפסיות שהכל נראה להם מובן מאליו.

הם אפילו לא חשבו איך נוצר העולם ואפילו לא אימצו את תיאורית "המפץ הגדול" השטותית כדי לפשט את היווצרות העולם. גם תיאורית האפיקורס צ'רלס דרווין שר"י ממציא תורת האבולוציה (ההתפתחות שדגלה כי מוצא האדם מן הקוף, לא היה נראה לו שמוצא הקוף מן האדם [כפי שנאמר במדרש כאשר הקב"ה העניש את דור הפלגה נהפכו חלקם לקופים] כי זו מהיכי תיתי, אלא אחד מזני הקוף דומה שזו גורילה היא זו שהתפתחה עד שנעשתה לצ'רלס דרווין כפי שצייר גדול השווה ביניהם, כשהיא מותירה את יתר הגורילות לרעות תחת טרזן וחבריו) גם תיאוריה זו לא ניקרה במוחם כלל.

הם לא חיפשו שום הסבר למהות העולם ולפשר היצירה המופלאה הזו שרק מין אחד מפותח כל כך, בעוד יתר המינים שנמנים על החי לא מתפתחים יותר ממה שהיו בעת היוולדם וכפי שאומרת הגמ' בפרק מרובה "שור בן יומו קרוי שור".

לא העסיק אותם המושג, מה צורך יש בכל היצירה הזו של העולם, לאיזו מטרה היא נוצרה ולמה אדם יורד לעולם, מי חי רבות בשנים ומי בקושי מתחיל ויש שלא נוצר כלל, מי חי חיי עושר מופלג ואילו השני נמק בעוני משווע, אחד בר דעת גדול והשני חצי אימבציל (מפגר) כל זה ממש לא תפס אצלם מקום.

הם היו נהנתנים מושלמים שבאו לחיות ולמות בדלית ברירה כשיגמר להם הכרטיס, כפי שאומר הפסוק "אכול ושתה כי מחר נמות".

יותר חשוב היה להם לדעת את הרכב הספורטאים והשחקנים בכל תחומי הספורט, אחרים התעניינו בתחום הקלסיקה על כל מרכיביה, היו כאלו שהפוליטיקה תפסה אצלם מקום מרכזי ועל זה הדוך, רק הבלי העולם הזה וכל מחמדיה. אבל שום דבר רוחני עילאי לא העסיק את מוחם הנבוב.

עתה פתח להם דודי צוהר חשיבה שזרק להם הרבה נושאים שמצריכים ליבון, השאלות ששאל גירדו את התאים האפורים שבמוחם ועוררו אצלם סערה גדולה, הם הרגישו לפתע צימאון אינטלקטואלי שלא היה קיים אצלם מעולם.

לפתע הבינו שהם רוצים איתו יותר קשר, הם היו מוכנים לממן לו כרטיס טיסה הלך ושוב כל חצי שנה, כולל אירוח, רק שיבוא.

גם הרברט בירנבוים שהיה אמיד מאד ויכול היה לממן לו את כל ההוצאות התלהב מאד, אלמלי החשש מאנה רעייתו הנוצרייה שלא הייתה מוכנה להגביר את הקשר כדי שלא לסכן את הבית שלהם, היה חותם כבר עכשיו על הוראת קבע לדודי שתחייב אותו לבוא כל חצי שנה.

את דודי זה כבש לחלוטין, הוא לא האמין שיש לו את הכוח הזה להביא אנשים שהיו עד עתה תינוקות שנשבו לחלוטין, לטעום את הטעם האמיתי של החיים, רק עתה התגלה

מספורי המגיד

לו שיש לו את כל הכוחות שנצרכים למרצה בכיר, למרות שלא עשה לכך הכשרה ואפילו לא סטאז', הכל בדוך השגחה פרטית מיוחדת במינה.

אלמלי כל מה שאירע לא היה דורך במקום זה ולא היה חושב על הכוח המיוחד שטמון בו, עתה שנתגלו אצלו אוצרות יקרים אלו, הסתכל כבר על כל הנסיעה ל"בית ישראל" כאפיזודה צדדית ביותר, זה לא יתן לו ולא יוסיף לו אם ישלמו לו או לא.

זה נכון שחזנות כאן לא יעשה יותר, לזה יצטוך מקום אחר שיכסה את החובות ויתן לו קצת להרים את הראש מעל פני המים, אבל כשיוכל לסדר לעצמו משרה הולמת במקום אחר, לא יוותר גם על ביקור חד שנתי [לכל הפחות] בניאפוליס כדי להמשיך את הקשר העמוק שהתחיל ברגל ימין.

אי אפשר להעביר עלי חרט את התפילות שהיו לו בבית ישראל, לפני 150 יהודים תושבי המקום שנהרו לבית הכנסת לאחר ששמעו כי ביום כיפור יהיה חזן מוצלח ביותר, הוא יכסה על השפל שהיה להם בשני ימי ראש השנה כאשר אדם פשוט שלא מתאים לחזן ניגש לעמוד, הפעם הם מקבלים חזן מהליגה הראשונה.

דודי הכין את עצמו לכל התפילות כאילו מעולם לא ניגש אל העמוד, הוא השקיע בכל מילה ומילה את כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו בבחינת "כל עצמותיי תאמרנה מי כמוך" הקהל היה מרוגש ביותר, הם זכרו את החזן ר' אליעזר שניהן אצלם הרבה שנים, הוא היה חזן די טוב ועד עתה מאד נהנו ממנו, אבל עכשיו הבינו כי מה שהיה עד עכשיו זה כאין וכאפס למה שיש להם עכשיו.

המתיקות שלו ונועם התפילה היו להם מעין "גן עדן התחתון" דומה כי היכל הניגון השמימי ירד מטה ורבבות מלאכים מלווים את התפילה שלו, אנשים נשים וטף הזילו דמעות כנחל, איש לא היה אדיש לתפילות, עד שלא חשו בצער הצום.

הקהל החליט כי על שלמה מור לעשות כל מאמץ להביא את החזן הזה מידי שנה בשנה ואם לקופת הקהל יקשה, הקהל יתגייס להקל עליו, אמנם אין ביניהם ברוך רוטשילד אחד, גם לא משה רייכמן וודאי לא ברונפמן האגדי, אבל יש ביניהם אנשים עם לב רחב, הם יכולים לעזור לקופה בעוד 4000 דולר, במחיר כזה ודאי שדודי ירצה לבוא מדי שנה בשנה.

הם רק לא ידעו כי לגבאי אין תוכנית לשלם לו עתה מעבר למה שחשב, אפילו אם בכך יסתום את הגולל, הוא מכיר את צאן מרעיתו כבר יותר מעשרים שנה, ומ"כ היה אומר "עד "כך היה מונה" המרחק גדול כרחוק מזרח ממערב, איש מהם לא יחתום על הוראת קבע קבועה שיוכל לבנות עליה משכורת שתתחזק עם חזנים גדולים מרחבי העולם.

הקהילה קטנה מאד, ואת הדוניישן (תרומות) שלהם הוא כבר מכיר בעל פה, אין סיכוי שדודי יקבל כאן יותר מ-6000 דולר וגם זה אולי ואולי, מחיר שאינו מתמודד עם

מספורי המגיד

משכורת הכי קטנה המוצעת ברחבי העולם לחזנים. הלך אל תנסו לבלבל אותי עם הבטחות שמימיות שלעולם לא יגיעו לכלל ביצוע.

אמנם גם הוא נהנה במיוחד מהתפילות של דודי, הוא לא חלק על איש שתפילות כאלו לא היו בבית הכנסת מאז יסודה. אבל את ציפור הפלא אי אפשר לרכוש ולכן עדיף לומר לה גוד ביי והיה נעים מאד, לפני שיתקשרו אליה ויתמוטטו כלכלית בשל כך.

כשהגיע זמן הפירעון במוצאי כיפור לא מצמץ שלמה מור בעת שהגיש לו את המעטפה הסגורה ברוב חשיבות כאילו נתן לו שני מיליארד דולר, זה שהסכום קצת קטן יותר, צ'ק על 1000 דולר לעוד 3 חודשים זה ממש פכים קטנים לחשוב על השוני.

אבל גם הוא היה מופתע מאד מהתגובה של דודי שלקח באדישות רבה את המעטפה בלי לפתוח אותה, הוא הכניס אותה לכיסו כשהוא לוחץ בחמימות רבה את ידו של הגבאי ויוצא החוצה כביכול בטוח הוא שיש לו את המפרעה הכי שמינה.

שלמה מור היה מופתע ביותר, פעם ראשונה נתקל הוא באדם כזה משונה. הוא היה בטוח שהחזן יצעק עליו בקולי קולות על הביזיון הגדול, הלא גם לחזן לא יוצלח היו נותנים קצת יותר, האם דודי הוא משוגע או איש קדוש שלא מעניין אתו שום דבר של חומרות?!

עתה קצת התחרט, אולי יכול היה לסכם איתו גם על שנה הבאה, הוא יתן לו 5000 והפעם יקנה כרטיס הלוך ושוב יומיים לפני ראש השנה, כדי שלא יהיה עוד פעם כזה פנצ'ר. אולם ציפור הפלא פרחה לה [כמו להבדיל פרח לו איש האמת שאומרים במלווה מלכה] דודי יצא מביתו עם רכב (על חשבוננו) בלי שיהיה לו מושג מה המסלול שלו.

דודי לא השלה את עצמו שיקבל את מלוא הסכום, אף הוא הבין שלגבאי תהיה טענה צודקת כי לא השלים את כל התנאים כדי לקבל את מלוא המשכורת, אבל אף הוא לא האמין כשפתח את המעטפה לאחר שהגיע אל האכסניה שלו בבית סמואל ברוד, על גודל הנבזות של אותו גבאי שנתן לו סכום עלוב ביותר ועוד בצ'ק דחוי.

דמעות חמות זלגו במורד לחיו, האם עד כדי כך אפשר להתנהג לאחר יום כיפור, יום קדוש כזה בו מתרוממים יותר מטפח מעל פני הקרקע ועדיין נותרים עם חשבונות קטנים ביותר שאין לו אפילו מושג איך הוא בנה אותם?

אבל הוא מוחל לו עם כל הלב, למרות שציער אותו מאד. הוא לא מתכוון להתווכח ולהרים אליו טלפון, הוא רק מקווה שצילה נוות ביתו לא תצטער יותר מדי, גם 5000 דולר היה קצה הקרחון להשבת החוב, עתה מה יעשה, מהיכן יקח לשלם את החוב?

<http://mevaser-tov.ru/index.php/he/the-maggid>